

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗENRÍ A. HERING

Η ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΚΑΒΑΛΑΝΤΣΙ

I
 Είμαστε στ' 1675...
 Καθήμενος κατά τὸ σούρουπο σ' ἕναν πάγκο τὸ μαγαζοῦ του, ὁ θε-
 γανωτεχνίτης Καβα-
 λάντσι γτὰ Σαλό, εἶχε
 βροσθητὴ σὲ ὀδυνώδεις
 σκέψεις. Τρεῖς ἐνοχία
 χροστοῖες στὸ νοικο-
 κλη του, διαρκῶς ἀνέ-
 βαιε τὴν πληρωμή
 τους — ἀπὸ φτώχεια
 καὶ πείνα — καὶ αὐ-
 τὸς δὲν μπορούσε νὰ
 τὸν περμένη πειά.
 —"Αν σὲ δύο μέρες
 δὲν μ' ἐξοφλήσεις, τοῦ
 εἶχε πῆ τὸ μεσημέρι ὁ

νοικοκέρης του, θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζι... Νά, ἔχω διαταγὴ
 ἀπεικὴ τὸ ἐπάχον τῆς Μαρξεία στὴν τσέμη μου... Φρόντισε, λαλόν,
 γιατί τὰ θέλω τὰ λεπτά μου !..

"Ἀλλοῦμον ! Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὸ σούρουπο τόσες ὥρες εἶχαν
 περάσει, χωρὶς κανέναν πελάτη νὰ παρουσιασθῆ. Πῶς καὶ τότε θὰ
 πουλάσει ὁ ἄριστος Καβαλάντσι τὰ λίγα βιολιά, ποὺ εἶχε ἔγγρασι στὴ
 βρετρίνα ;... Κι' αὐτὰ τὰ λεπτά ποῦ θάπαινον — ἂν πουλοῦσε τὰ βιολιά
 του — πόσα θάδινε γιὰ τὰ νοκία καὶ τί θὰ περιείσαν γιὰ ν' ἀγορά-
 σῃ κανονία ἰδικὰ τῆ δουλειά του ;

—Στὸ διάβολο νὰ πῆ ἡ τέχνη μου ! μουνομήσειε διαρκῶς μὲ θίδη-
 Κι' ὅμως, τί λαχτάρα καὶ τί ἀγάπη κλείνει ἡ ψυχὴ μου γι' αὐτὴ ! Πόσα
 ὄνειρα εἶχα κάνει, γιὰ ν' ἀναβίωσῃ τὴν Μαρξεία ἕνα περίφημο μουσοκ
 κέντρο ! Μάταια ὅμως βάρη τὰ βιολιά μου κίτρινα, γιὰ νὰ τὰ κίνω ὀ-
 νοκαστι... Δὲν βροσφίσι ὄμως... Ποτέ μου δὲν θ' ἀκούσω νὰ ζητοῦν
 μὲ λαχτάρα οἱ μουνοκὶ τὰ κίτρινα βιολιά τοῦ Καβαλάντσι... "Ὅλοι
 τρέχουν στὴν Κορμόνα καὶ ἀγοράζουν τὰ ἄνοστα βιολιά τοῦ Ἀμάντι,
 τοῦ Γκουαρνέρι ἢ τοῦ Ἀντόνιο Στραδιάρη, ἀπαμύμησις ἀποτινηρμέσι
 δλα τους !..

"Σπρώθηκε βλαστημῶντας καὶ ἄριστι νὰ κόβῃ μαυασίμους βολτες
 μέσα στὸ μαγαζι του. Κλοτσῶσε τὰ λεπτά σάνδια, τὴς κοιλνοκασίμει-
 νες χορδές, τὰ σακαπέλλα καὶ ὅτι ἄλλο σινεργὸ τῆς τέχνης του τὸ
 γαινε μπρός στὰ πόδια του, ἐνῶ τὸ ἄριστιμο στήμα του ἔξακολούθη-
 σε νὰ σιλοιάβη !

—Στὸ διάβολο !.. Στὸ διάβολο !.. "Αν ποῦλεγαν ἄλλοτε πῶς ἐγώ,
 ὁ Καβαλάντσι γτὰ Σαλό, ὁ γινὸς τὸ ἀριστοτέχνη
 Κάρολο ἀπ' τὴν Μαρξεία, θὰ πεινοσά ἀπὸ τὴν τέ-
 χνη μου, δὲν θὰ τὸ πιστεῖα ποτέ... Μαρξεία !..
 Μαρξεία !.. Δὲν ἔξορις νὰ ἐκτιμῶσι τοὺς τεχνίτες
 σου, ἐσύ !.. Ἐνῶ στὴν Κορμόνα, τὴ στιγμή αὐτή,
 ὁ Γκουαρνέρι καὶ ὁ Στραδιάρη εἰσέρχοντο καὶ ἔχον
 παλάτια διὰ τους, ἐγὼ ὁ Καβαλάντσι δουλέρα χω-
 στίασὶν τρεῖς φορονοκία καὶ δὲν ἔχω νὰ τὰ πληρώσω !

Χλόμισσε ἔξαρκινα, γιατί κάτσια ἀπασία σκέψῃς
 φάσις τὸ ποδὸ μυαλό του. Σταυροκοπίθηκε ιερωδὲς
 φορές, σταθερὰ καὶ μὲ φόβο στὴν ἀρχή, μὰ ποῦ δι-
 στροκιά κατόπιν, καὶ στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας
 πετὰ νὰ σνγκρατιηθῆ, ἔξαφνῶσις, χριπῶντας τὸ ποδὸ
 του :

—Στὸν ἀρχιστανὰ θὰ πουλοσά εἰςἀριστίως τὴν
 ψυχὴ μου, ἀρκεὶ ν' ἀποχτήσω καὶ ἐγὼ τὴ φημὴ καὶ
 τὰ πλουτῖα τους !..

Δὲν πρόφτασε ὄμως νὰ τελευσῇ τῆ φράσι του
 καὶ ἀμέσως μὴ ἐκτιμωτική, ἀστρακινὰ λάμψῃς,
 τὸν θάπισσε, μὰ δυνατὴ βρονητὴ τὸν ἔξαφνῶσε καὶ
 κατόπιν βαθὴ σκατάδι καὶ ποισιτηρὴ υποκάδι θει-
 αφοῦ ἀπλόθηκε στὸ μαγαζι... "Ὅταν δὲ σὲ λίγο ἔ-
 παρην τὰ κατωθῶνια αὐτὰ φανῶντινα καὶ ὁ Καβα-
 λάντσι ἔξαφνῶριε τὸ φῶς τὸν καὶ τὰ λογικά του,
 ἔνοκισε ἄριστι κάποιον ἐκεῖ—μέσα στὸ μαγαζι του
 — τὴν παρουσία Κάσιου..."

Μισοφροβισμένους, μισολαχταρμένους, μίρτος ἰν-
 τρωσῆσι τὸν Ἀρχιστανὰ, τὸν ὁποῖο τόσο ἀσπῆρα
 ποῦ εἶχε ἐκπαιεσθῆ, ἄριστι νὰ κριτάξῃ γήφου τὸ
 φοβισμένια. Δὲν εἶδε ὄμως τίποτε ἄλλο, παρὰ μὴ
 νόχα ἕναν γλωμὸ ἄγνωστο, ἀφελὸ καὶ κοκαλιάρη,
 ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε μὲ γαλλῖνα φωνὴ ν' ἀγοράσῃ
 ἕνα ἀπὸ τὰ βιολιά του, τὸ ὁποῖο καὶ τοῦ πλήρωσε
 μὲ βασιλικὴ γενναοδωσία !..

Ποῦς ἦταν αὐτὸς ὁ Κάσιος, ὁ ὄμορὸς αὐτὸς ἄ-
 γνωστος ; Δὲν ἔξορις βέβαια, ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ ἔξο-
 ρισσε εἶνε ὅτι ὁ Καβαλάντσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη
 ἀπόχτησε πικρῶσιμα φημὴ μὲ τὰ κίτρινα βιολιά του

καὶ πῶς ὅταν πέθανε, ἦταν πάλμυτος καὶ δοξασίμους, ἂν ὄχι καὶ
 εὐτυχεῖς...

II

Εἴμαστε στὸ 1895...
 Ἐνα πρωὶ, ἐνῶ μιλοῦσα στὸ δωμάτιο μου μὲ τὸν φίλο μου Ντώσον
 καὶ τοῦδεγνα τὸ καινούριο πιάνο, ποῦ μόλις τὴν προηγουμένη μέρα τὸ
 εἶχα ἀγοράσει, ὁ ταχυδρομικὸς διανομὴς μοῖφφερε ἕνα ἔμμα καὶ μὴ
 ἐπιστολή. Τὴν ἀνοῖξα καὶ ἔξαφνῶσιμους διάβασα τὰ ἔξῃς :

«Ἀγαπητὴ κύριε Σῶντερς,
 »Ἐκτελεσάτι τῆς διαθήκης τοῦ κ. Ζόζεφ Οὐδίσων, οὗς ἀ-
 ποστέλλομεν διὰ ταχυδρομικὸ δέματος τοῦ βιολι του, τὸ ὁ-
 ποῖο σὰς κληροδότησε κατὰ τὴ στιγμή τοῦ θανάτου του.
 »Πρόθυμοι, Νταῖνης καὶ Υἱός, συμβολαιογράφοι.

Κιττάζε τὸν φίλο μου καὶ τοῦδωσα νὰ διαβῶσι καὶ αὐτὸς τὴν ἐ-
 πιστολή. Κι' ἔκεινος, ἔπισῃς ἔξαπλῶτος, μοῦ εἶπε ὅταν τὴν ἀποδιάβασε :
 —Ἐοῦ ἦσον στὰ μαχαῖρα μὲ τὸν μακαριτὴ Οὐδίσων... Πῶς διά-
 βολο σὲ θεμῆθηκε κατὰ τὴ διαθήρη του ;... Καὶ τώρα, θὰ τὸ κρατήσης τὸ
 βιολι ;

—Καὶ γιατί ὄχι ; ἀποκρίθηκα, ἀνοκίωτος τὸ ἔμμα καὶ κριτάζοντας
 μὲ περιέργεια τὸ κατακίτρινο καὶ γυαλιστερὸ ἀπὸ τὴν πολιοκρία βιολι.
 Γιὰ νὰ μὲ θεμῆθῃ στὴν ἐπιθανῶσι ἀγωνία του, θὰ θέλῃ καὶ αὐτὸ τὸ
 ἐνθῦμο του νὰ ζήτηρη σνγκραση, γιὰ ὅσα κακὰ ἰοκῖαιεν στὴ ζωὴ
 του... Ἄποσῃ, ἔλα νὰ μοῦ παῖξῃς μὴ στιγμή στὸ πιάνο τὴ νυκτιδιῶσι
 σου, γιὰ νὰ μοῦ πῆσι τὴ γνώμη σου κατόπιν γιὰ τὰ πῆρτα του...
 Ὁ Ντώσον κῆθησε στὸ πιάνο μου καὶ ἔπαξε μὴ δοκμασιτηρὴ σνγκ-
 χορδία. Μὰ πρὶν τοῦ πῆ τὴ γνώμη του, γλωμῶσιμους καὶ ὁ δύο μας ἀπὸ
 ἀνεκράσση φάριε : Τὴν ἴδια στιγμή τὸ κατακίτρινο βιολι, μόνο του,
 ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τραπέζιμα, καθὼς ἦταν, ἄριστι νὰ παῖξῃ ἕναν ὀσοπὸ
 πένθιμο, βαρὸ, ἀλλόκοτον... Καὶ ἡ κῆθε τὸ νότα σνγκρῶσις ἦταν ἀ-
 κριθῶσι ἢ ἀντίσσηχη στὴ ἄλλε, ποῦ ἀποτελοῦσαν τὴ δοκμασιτηρὴ σνγκ-
 χορδία τοῦ φίλου μου, λές καὶ ἕνα ἄριστος βιολιστῆς τὸν ἀκομπασιτηρὴ
 ἔξῃς στὸ πιάνο !..

—Εἶσαι χαμῶσις !.. τραῖσις τότε μὲ ἀγωνία ὁ φίλος μου. Τώρα
 θυσιῶσιμα... Τὸ κατακίτρινο βιολι εἶνε ἕνα «Καβαλάντσι»... Εἴμαι χα-
 μῶσις !..

Κιττάζε μὲ πόνο τὸν Ντώσον, ἔξαφνῶσις μπροστὰ στὴς ἀπροσῶ-
 κητες αὐτὲς φράσις τοῦ τὴ δικὴ μου φάριε. Μίρτος σάλεκα τὰ μυαλά
 του ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη ἐκεῖνη ἀναταρῆμα, ἢ ὁποῖα σνγκρῶσις σνγκ-
 ρῶσις καὶ τὸ δύο μου τὸ κορμὶ !..
 —Μὴ μὲ κριτάζε ἔτσι, Σῶντερς ! ἔξακολούθησε ὁ φίλος μου μὲ γα-
 ῖνῖμα φωνὴ τώρα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια νεκρὴ γλωμῶσια στὸ πρῶσο
 του. Πάει... Εἴμαι καταδικασίμους τώρα, σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ, νὰ παῖ-
 ζῶ πιάνο, κάθε φορὰ ποῦ τὸ καταρῶσιμο αὐτὸ βιο-
 λι θὰ ἀπατῆ νὰ παῖξῃ !..
 Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, σπρωθῆκε
 ὀρθῶς, ἄρπασε τὸ κίτρινο ὄρημο μὲ λαχτάρα καὶ
 βῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ μὲ
 κριτήσῃ !

Πέσῃσαν δύο μῆνες χωρὶς νὰ ξαναδῶ τὸν φίλο
 μου. Εἶχα ἀπελπισθῆ πετὰ πῶς θὰ γάσο νῆα του,
 γιατί καὶ ἀπ' τὸ σπίτι του τὸν εἶχαν μῆσις ἐντελῶς
 καὶ τὰ ἔχνη του ἦσαν ἀνεύρητα. Τέλος, μὴ μέρα,
 ἔλαβα μὴ ἐπιστολή τὸν ἀπ' τὸ Παρίσι, στὴν ὁποῖα
 διάβασα γλωμῶσιζοντας τὰ ἔξῃς ἀλλόκοτα :

«Ἀγαπητὸ μου φίλε,
 Πέσῃσαν δυστυχιμένους καὶ σὲ σνγκρῶ
 γιατί ἦσον ἡ ἀθελή αἰτία τῆς καταστροφῆς
 μου. Τὸ «Καβαλάντσι», τὸ σατανικὸ ἐκείνιο
 βιολι, ἦταν τὸ τελευταῖο ἀπ' ὅσα βγῆκαν
 ἀπὸ τὸ χερί τοῦ μοιραῖου τεχνίτη του, ποῦ
 ὁποῖο ἦρῃαν καὶ τὸ νομα... Ἐθλοντας ὁ
 καταρῶσιμους νὰ ἔξαπρῶσι τὸν Στραδιάρη
 στὴ φημὴ καὶ στὰ πλουτῖα, εἶχε πουλήρη
 τὴν ψυχὴ του στὸ Διάβολο, καὶ ἔτσι τὸ τε-
 λευταῖο ἔργο τῶν χεριῶν του χριπῆθηκε ἀ-
 πὸ τὴ θεϊκὴ κάτσα... Τὸ ἔξερσ αὐτὸ ὁ ἐχ-
 θρὸς σου Οὐδίσων, ὁ τελευταῖος ἰδιοκτῆτης
 τοῦ σατανικοῦ βιολιοῦ, καὶ γι' αὐτὸ ποτέ
 του δὲν ἔπαῖξε ὄρημο, ἔχοντας κοντὰ του
 αὐτὸ τὸ βιολι... ἔξοριςτας ὄμως εἰσι
 μουικῶσις, σοῦ τῶσπελε ὡς ὄρημο ἔπιθανῶσι
 ἔχοντας τὸ ὀκοπὸ του : Μόλις ἔπαῖξις
 πιάνο καὶ ἡ νότες σου θὰ δοουδῖσαν ἀνάλα-
 φρα τίς χορδές τοῦ βιολιοῦ, αὐτὸ τότε ὄχι
 μονῶχα θὰ σὲ ἀκομπασιάρησις, ἀλλὰ θὰ ῖ-
 ριζανε τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴν κατασρῶσις
 καὶ ἀκατανῆκτηρὴ μακία νὰ παῖξῃς διαρκῶς,
 γιὰ νὰ ἀκοῦς τὸ ὀπερφυσικὰ γλυκὸ ἀκομ-
 πασιμῖμα σου !.. Αὐτὸ ἔπαξα καὶ ἐγώ,
 μὲ τὸ κολασμένιο αὐτὸ βιολι : Ἡ ἀπνῖνα,

Κιττάζε μὲ περιέργεια τὸ κατακίτρινο καὶ γυαλιστερὸ βιολι...

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΗ Η ΩΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

ΓΑΣΚΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δέν είχε έχθρους...γιατί τούς σκοτώσε όλους!.. Το κοντό σπαθί του νεαρού Γασκώνου πολεμιστή. Δυό έθιματά εμπρός!... Ένα έθιμα πίσω!... Γιατί δεν έμαθε χορό ένας γενναίος Γασκώνος. Τα άλλαγα τών Γασκώνων. Το μάτι του Νικαρχου. Πώς μονεμαχούν οι Γασκώνοι. «Πες να χτυπήσουν τις καμπάνες». «Θά πεθάνη!...» Ή θυματοεργή σκηνή του Γασκώνου γιατρού. Γιατί τα κακάρους έ κέρρωστε, κτλ. κτλ.

ΑΠΟΤΕ, ένας Γασκώνος αξιοματωδώς είχε άρρωστίσει βαριά. Κι' όταν έβρασε πια σ'α τελευταία του, οι συγγενείς του φώναζαν έναν παπά, για να τον εξομολογήση και να τον μεταλάβη. Όταν τελείωσε η εξομολόγησις, ο παπάς είπε στον έτοιμοθάνατο : —Και τώρα, τέκνον μου, πρέπει να συζητήσης τούς έχθρους σου. —Δέν μπορώ, πάτερ μου, να τούς συζητήσω, άποκρίθηκε ο έτοιμοθάνατος Γασκώνος. —Γιατί, τέκνον μου ; —Γιατί τούς έχω σκοτώσει όλους ! Δέν άφηρα κανέναν ζωντανόν ! άποκρίθηκε περιήγανα ο τερατολόγος Γασκώνος.

Ένας νεαρός εύπατριδής Γασκώνος κ' αυτός, έπρόκειτο κάποτε να φύγη για τόν πόλεμο. Ο πατέρας του τόν άγκάλιασε, τον εύχήθηκε καλό κατευόδιο και τού έδωσε ένα βαλάντιο με λίγα χρυσάκια και τού σπαθί του, με τού όποιο ο γηραιός εγγενής είχε δοξασθή και θριαμβεύσει σε διάφορες μάχες. Τού σπαθί όμως ήταν λίγο κοντό και ο νεαρός Γασκώνος είπε στον πατέρα του : —Πατέρα, με καταστρέφεις ! Θά σκοτωθώ στην πρώτη μάχη !... —Γιατί, παιδί μου ; ρώτησε άπορώνας ο γηραιός εύπατριδής. —Γιατί τού σπαθί σου είνε πάρα πολύ κοντό και δέν θά φθάνω τούς έχθρους μ.ν. Ο γέρο Γασκώνος χαμογέλασε τότε και είπε στο γιού του, με φωνή έντονη : —Κάθε φορά που δέν θά φτάνης τούς έχθρους σου, να προσχωρής μερικά βήματα εμπρός και θά ίδής πως έτσι θά τών φτάνης, και με τού πασιάντο μάστιγα.

Μιά φορά ένας Γασκώνος εύπατριδής άποράσισε να μάθη χορό. Όταν όμως ο χοροδιδάσκαλος άρχισε να τού δίνει τ'α πρώτα χορευτικά παραγγέλματα : «Δυό βήματα εμπρός ! Ένα βήμα δεξιά, ένα βήμα πίσω !», ο περιήγανος Γασκώνος τού φώναζε θυμωμένος : —Ένας γνήσιος Γασκώνος προσχωρεί εμπρός όσο θέλεις, αλλά δέν κάνει ποτέ ούτε ένα βήμα πίσω !... Κι' έφυγε από τού χοροδιδασκαλείου, άποφασισμένος να μη μάθη χορό, για να μην... ύποχωρήση ούτε ένα βήμα !... Σέ μιá στρατιωτική παράταιξ, τού άλογο ένός Γασκώνου στρατιώτη έξφυγε από τήν γαμμή και προσχώρησε μερικά βήματα εμπρός, χωρίς ο ίππέας του να προσταθήη να τού συζητήση, από φόβο μήπως τόν πετάξει κάτω. —Παπά, τού φώναζε θυμωμένος ο αξιοματωδός του. Κάνε πίσω τού άλογο σου !... —Αδύνατον, κίριε άνδρατάραξ ! τού άποκρίθηκε ο στρατιώτης. Τού

άλογο αυτό είνε από τήν πατρίδα μου, τήν Γασκωνία, και οι Γασκώνοι, άνδραταξ και ζώα, δέν κάνουν ποτέ πίσω !... Σέ μιá ναιμαχία ο κυβερνήτης ένός πολεμικού πλοίου, ο όποιος ήταν Μισσαλιώτης, πήγε κοντά σ'έναν Γασκώνο περιβολήτη και δείχνοντάς του τού έθρικώ πολεμικό πλοίο, που ήταν σε πολύ μακρινή απόσταση, τού είπε : —Τού βλέπεις αυτό τού πλοίο, εκεί πέρα, δεξιά ; —Μάλιστα, κίριε κυβερνήτη ! άπάντησε ο Γασκώνος. —Απλόν, εκεί μέσα είνε ο ναύαρχος τού έχθρου. Θέλω, λοιπόν, να τού στείλεις μιá δόδα κατεκείνα, μέσα στο μάτι του ! 'Ακούς ; Μέσα στο μάτι του !... Ο Γασκώνος δέν έδλεπε ούτε τόν ναύαρχο, ούτε τίποτε, μιá, σάν γνήσιος Γασκώνος που ήταν. ρώτησε άτάχα τόν κυβερνήτη του : —Σέ πού από τ'α δυό μάτια νού τήν άναρω, κίριε κυβερνήτη ;

Κάποιος Παρισινός εύπατριδής προσκάλεσε κάποτε σε μονομαχία έναν Γασκώνο εύπατριδή, που τόν είχε προσβάλει τήν πρόσφαλη τού Παρισινού και γιούσαντας πός έναν λουσταλά, που στενέονταν εκεί κοντά, τού έδωσε ένα γρηστό νάμισμα να τού είνε δινάτά, δείχνοντάς του τόν αντίπαλό του : —Πήρανε σ'αυτό τόν έσπασίλο δέξω κοντά και πές να σηκώσωσιν πέφθω τις καμπάνες και γυρίσωσιν να προσλάβωσιν τήν πύλην τού κούρου !... —Μιá δόδα... είνε ο λουσταλάξ, είνε τ'ουσταλάξ και φάνετα καλά στην όψη του... —Δέν σημαίνει, άποκρίθηκε με περηθία ο Γασκώνος. Με προσκάλεσε σε μονομαχία και θά πεθάνω !... Ένας Γασκώνος γιατρός επισκέφθηκε μιá μέρα έναν άσθενή. Άφου τόν εξέτασε προσεχτικά, έβγαλε από τήν τσέπη του μιá σκόνη και είπε στη γυναίκα τού άρρώστου : —Φέρε μου μιá ζυγαριά... —Όριστε, γιατρέ μου, μιá δέν έχει ζύγια, τού άπάντησε εκείνη, δίνοντάς του μιá ζυγαριά. —Δέν περιάζει, είπε ο γιατρός. Βάλε μιá ζύγια ένα τάλληρο, ζύγισε λίγη από αυτή τή σκόνη και δόστου να τήν πιη διαλυμένη σε νερό... Τού βράδυ θάφθω να δώ πως είνε !... Τού βράδυ όμως που ξαναπήγε ο γιατρός, βρήκε τόν άρρωστο κακαρωμένο. —Τι έκανες ; ξεφώνισε στη γυναίκα του. Μήπως τού έδωσες τή σκόνη χωρίς να τήν ζυγίσης ; —Τή ζύγισα, γιατρέ μου, άπάντησε εκείνη, αλλά... —Αλλά !... —Αλλά δέν είχα άλλωλο τάλληρο να βάλω στη ζυγαριά και σηκώσωσιν τού ποδόν με λανουάτα... Πενταροδεκάρες !... Κόκαλο ο Γασκώνος γιατρός !...

ή άμείλιχη μουσική υπερδιέγερσις, τού διαρκές τέντωμα τών βασανισμένων νεύρων μου κι' η λιγοστή τροφή, τήν όποια στα πεταχτά έτρωγα, μέσα στο όρλιακτικό μουσικό πανδαμόνιο, που μ'είχε πιάσει, όδ.σ. αυτό μ' έφεραν έπιτέλους στα χείλη τού τάφου... Πεθαίνω, μιá άλλος θνητός δέν θά παιδεύη, γιατί ξέρω τού σωτήρη μουσικό : Τήν ώρα που θά ξεψυχώ, θά καταραστώ με όλη τή λεχλαρα μου και τού όργανο και τόν τεχνίτη του, κι' έτσι η σατανική έπιπορή του θά πάγη έντελώς !... Προσευχήσου στον Πλάστη μας για μένα και όύγαινε... Ν τ ω σ ο ν » Πήγα έξαλλος στο Παρίσι κ' επισκέφθηκα τού νεαρού δοκιμίου τού άιοιστον φίλου μου, σοφιστισμένο, καθώς ήταν, από τήν άστυνομία, μεχώς διου φράσιον έγώ, σήκωσιν με τήν επάνατοξ έπιθυμία του. Βρήκα τού άξιόέντο βρώμικο στοδίω μου, ένα παληοράτζελο, ένα παληοσέντονο και σέ μιá γονία παρατεταμένα τ'α συντόμια τού γίγνοντος θολοιστή, θάμεινα τώρα έντελώς κάτω από ένα παχύν στοδίωμό σόννης και μούχλας !... HENRI A. HENRING

Ένας Έγγλέζος, με ποκνά γυναιχιά κόκκινα μαλλιά, μπήκε μιá μέρα σ'ένα κορφέ μιάς πολίχνης τής Γασκωνίας για να ξηριστή. Βλέποντας δε τήν λιπατή φαλάρα τού κορφούς, ξεφώνισε, για να τόν ειρωνευθή : —Μά πού ήσουν, φίλε μου, όταν μοιράζε ο Θεός τ'α μαλλιά στους άνθρώπους ; —Εκεί ήμουν, ξεροχότατε, άποκρίθηκε σαρκαστικά ο Ξένιος Γασκώνος. Μά είχαν άπομείνει στον καλό Θεό μονάχα η κόκκινη τοίχες για να μοιράση, και προτίθησα τή φαλάρα μου, παρά να σπολισθώ με δαιδες !... Τήν ώρα τού γάμου, ο Γασκώνος έρμημένος λέει στη νύφη άγανακτισμένος : —Δέν ντοφτεσαι, να μου κοιβαλάς μεθυσμένο τόν γιατρό, για να σ'αε στεφανώσω ; Κι' η νύφη, γλαυψάσκα : —Μά όταν είνε ξεμύθωτος, αιδεσσιώτατε, δέν θέλει νάφθω !...